

Brev til kirkene om «Frelse i dag»

*Fra møtet i Kommissjonen for verdensmisjon og evangelisering,
Bangkok 9.-12. januar 1973*

Samlet fra alle kontinenter på vår jord har vi møtt hverandre i Bangkok for å utforske de løfter og krav som dette tema rommer. Vi har fått mer enn vi ventet: Vi har levet og feiret det i fryd og alvor. Vi ønsker å dele med dere disse dagers erfaringer, som har vært meget rike, og det av to grunner.

1. Denne konferanse har, kanskje mer enn noen tidligere, gitt oss en dypere forståelse av hva ordet «økumenisk» innebærer. Vi har alle vært i stand til, fritt og i tillit til et sant fellesskap, å gi uttrykk for våre egne anliggender, vår nød og vårt håp. Dialogen mellom den såkalte «tredje verden» og Vesten var åpen, uten noen kompromisser, og utfordrende med tanke på fremtiden.

2. Vi har erfart den fornyende kraft som evangeliet rommer når det blir delt og lest i fellesskap, og når hver enkelt og hver gruppe kan berette om hva det krever i hans eller hennes situasjon. For at det kan gjøres på en slik måte, må enhvers identitet bli respektert. Ved å dele med hverandre, ikke bare i ord, men også i bønn, sang og kunst, alt det som Gud har gjort for oss, hvor vi er, og hvem vi er, er vi blitt vesentlig beriket, enten vi kommer fra Afrika, Amerika, Asia, Europa eller Stillehavsområdet.

Tre ting er blitt klare for oss ved det vi har fått dele:

1. Uten å unngå eller bagatellisere teologiske debatter er det blitt klart at vi er kommet sammen om den levende person Jesus Kristus, og vi har opplevet på ny at «det ikke er noe annet navn gitt iblant mennesker ved hvilket vi kan bli frelst». Ved den Hellige Ånds gjerning har vi sammen erkjent kraften i frelsen ved hans kors, slik den er blitt åpenbar ved hans oppstandelse.

Det er således til ham vi kaller dere til å vende om. Bakenfor all vår forvirring, midt i våre vanskelige problemer tilbyr Gud oss sin frelse som er enkel og omfattende, en vidunderlig omveltning av den vanlige tingenes tilstand, av vår verden, uttrykt i den sanne omvendelse av menn og kvinner til Gud.

Vi har også innsett at det er hele den menneskelige virkelighet som

han ønsker å frigjøre fra alt som holder den i slaveri. Ved at han bøyde seg under korsets totale maktesløshet er «all makt overgitt til ham». Like til enden, når han kommer for å demonstrere sin seier, er han alt i virksomhet hver gang et menneske kommer til sann frihet og aksepterer sin personlige ansvarlighet – som et Guds barn.

2. Ansikt til ansikt med Ham har vi gått dypere inn i hans krav og er blitt oppmerksomme på det gap som eksisterer mellom hva vi tror og hva vi gjør. På grunn av den frelse som er i Jesus Kristus, og som lover alle «Guds barns herlige frihet», har vi besluttet å gå mer helhjetet inn i kampen mot alt som undertrykker menneskene i dag, ikke bare den synd som er i dem, men også den som er i samfunnene. Anstøtene som er i rasediskrimineringen, i sosial urettferdighet, i økonomisk og politisk undertrykkelse, den tragiske skam i Vietnamkrigen eller den blodige undertrykkelse av frigjøringsbevegelser, den teknologiske sivilisasjons avhumanisering og den trusel den utgjør mot menneskehetens fremtid, alt dette slår oss som en utfordring til kristne til å uttrykke i handling frelsen i Jesus Kristus.

Den nødvendige lydighet, sammenhengen mellom tro og liv trenger en mer omhyggelig analyse. Misbruken av all slags makt, inklusive kirkenes kompromisser i denne henseende, må vi erkjenne åpent og forkaste klart. Kristi kors, hvor hans kjærlighet strakte seg like til den bitre slutt, tvinger oss til å innse hvor ofte vi stopper på halvveien, og maner oss til å gå videre for å komme i dialog med alle dem, av den ene eller andre tro, av den ene eller andre overbevisning, som også er elsket av Gud. Til tross for det som skiller oss fra et slikt menneske, må det aldri betraktes som en fiende, men som en bror eller søster gjennom hvem Gud ønsker å gjøre oss rikere.

3. Det vi har opplevd å få dele med hverandre i Bangkok, forplikter oss til å fortsette å søke etter strukturer for fellesskap som vil gjøre vårt liv rikere. Det er ganske klart at vi må finne nye veier til et felles svar på vårt felles kall til å drive «misjon på seks kontinenter», slik at enhver kan ta sitt fulle ansvar og oppnå sin fulle identitet. Dette program har knapt begynt. Men vi har merket oss utviklingen av noen lovende eksperimenter som kaller oss alle til å bruke mer skapende fantasi for å virkeliggjøre et fullt og ærlig fellesskap. For at dette skal bli en fruktbar fornyelse, kan vi komme til å måtte ta noen smertelige avgjørelser. Således har vi spurt oss selv om det ikke i noen tilfelle vil være nødvendig med en midlertidig tilbaketrekning av fremmed personell og kapital i misjonsarbeidet, slik at kirkene i den «tredje verden» kan oppnå en fullt ansvarlig identitet.

Det er på det lokale plan at vi må leve ut realiteten i den universelle kirke. I vår verden i dag, med en stadig voksende folkeflytning som stiller krav til vårt samfunn, blir alle kirker kalt til å motta de fremmede som er iblant dem som brødre og søstre som stadfester kirkens katolisitet og deler dens lokale misjonsansvar. Gud har satt foran oss rikdommer som vi må lære å gjøre bruk av.

Det er under tegn på et stort håp at vi skriver. I den ydmykhet som vi tvinges til gjennom vår maktesløshet, har vi lært ennå en gang at «Guds ord er ikke bundet» og at det åpner vidt frelsens dører.

I tilslutning til dette brev gjengis også den «bekreftelse» (Affirmation on Salvation Today) som Kommisjonen vedtok, også denne énstemmig:

Idet vi har møtt hverandre i dette fellesskap, har vi erfart gleden over den levende Kristus og er blitt fornyet og utfordret ved den gjensidige tro på hverandre.

Vi har vært dypt klar over våre mangler i lydigheten mot vår Herre og vår manglende evne til å se de veier han legger foran oss. Vi blir beveget av en dyp følelse av bot som både volder oss smerte og frigjør oss for Kristi fornyelse.

Over og bortenfor vår sorg over verdens problemer og vår forvirring med hensyn til kirkens strukturer og den rolle kirken spiller, ser vi skinnet av det lys som intet mørke kan slukke.

Med takknemlighet og glede stadfester vi igjen vår tillit til at vår korsfestede og oppstandne Herre er nok for alle. Vi kjenner ham som den som er og som var og som skal komme, den opphøyde Herre over alle ting.

Til det enkelte menneske kommer han med makt til å frigjøre ham fra alt ondt og all synd, fra hver makt i himmel og på jord, og fra enhver trusel i liv eller død.

Til verden kommer han som universets Herre, med dyp medlidenhet for de fattige og sultne, de maktesløse og undertrykte.

Vi ser at Gud er virksom i dag både innenfor kirken og utenfor kirken for å fullføre sin hensikt, så rettferdighet må skinne over hver nasjon.

Han kaller sin kirke til å være en del av hans frelsende handling, både ved å kalle mennesker til et avgjørende personlig svar på hans Herredømme, og i udelt hengivelse til de bevegelser og gjerninger som skal lære alle mennesker å kjenne rettferdighet og få mulighet til å bli fullt ut menneskelige. I frydefull tillit til Kristi makt og seier kan vi leve med frihet og håp hvordan enn våre nåværende kår er. Herren er nær.